

4 mai – 10 mai

Un cântec de dragoste regal

Textul de memorat: „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului.” (Cântarea cântărilor 8:6)

Una dintre cele mai importante perioade ale vieții este căsătoria. Nu toți se căsătoresc, dar, pentru cei care o fac, căsătoria aduce provocări și binecuvântări speciale. Printre aceste binecuvântări se numără și minunatul dar al sexualității. Ce puternică exprimare a dragostei poate fi acest dar, la timpul potrivit și în locul potrivit!

Biblia nu este împotriva relațiilor intime, ci împotriva folosirii greșite a acestui dar minunat oferit de Creator ființelor umane.

De fapt, Cântarea cântărilor descrie relația dintre o tânără mireasă, Sulamita, și iubitul ei, care se crede a fi fost însuși împăratul Solomon. Cartea dezvăluie tainele intimității umane și satisfacțiile iubirii conjugale în cadrul căsătoriei. Deși Cântarea cântărilor a fost adesea tratată alegoric, drept un simbol al relației dintre Dumnezeu și poporul Său sau dintre Hristos și biserică, ea este, înainte de toate, un poem al dragostei care se găsește în relația atât de real umană dintre un bărbat și o femeie.

În această săptămână vom urmări căsătoria așa cum este ea înfățișată în această carte a Vechiului Testament.

Duminică, 5 mai – Viața indivizibilă

1. Cum ai caracteriza perspectiva Bibliei asupra corpului uman, pe baza următoarelor pasaje? Geneza 2:7; Psalmii 63:1; 84:2; 1 Corinteni 6:19,20; 1 Tesaloniceni 5:23

Unele religii cred în dualism, filozofie care consideră corpul omenesc o piedică pentru viața spiritului. Cu alte cuvinte, corpul este considerat a fi rău, iar spiritul, bun. Totuși în Scriptură corpul, inclusiv caracteristicile lui sexuale, este parte integrantă a întregii ființe. Viața este „corp” și „spirit” (Geneza 2:7). Psalmistul implică tot ce este el în închinarea lui la Dumnezeu (Psalmii 63:1; 84:2). Persoana în totalitatea ei trebuie sfințită, pusă deoparte pentru scopul sfânt pe care îl are în vedere Dumnezeu.

2. Ce perspectivă asupra corpului uman este prezentată în următoarele texte? Cântarea cântărilor 1:2,13; 2:6; 5:10-16; 7:1-9

În textul sacru, corpul omenesc este admirat. Aspectele fizice ale dragostei maritale nu sunt stânjenitoare și este prezentat în mod deschis un întreg set de emoții.

În multe culturi există tabuuri sexuale puternice. Adeseori, cuplurilor căsătorite le este greu să comunice într-un mod sănătos cu privire la viața lor intimă, iar copiii nu învață despre sexualitate în cadrul unui cămin creștin, unde valorile spirituale pot fi îmbinate cu informațiile exacte. Deschiderea Bibliei în privința sexualității îi cheamă pe cei ce sunt poporul lui Dumnezeu la o mai bună înțelegere a subiectului pentru ca acest aspect esențial al vieții să fie tratat cu respectul și demnitatea cuvenite unui dar oferit de Creator.

Cum ne putem proteja de forțele culturale și morale care fie coboară sexualitatea la nimic mai mult decât o patimă animalică degradantă, fie o transformă în ceva rușinos despre care nu trebuie să se vorbească niciodată? Cum ne arată Biblia că ambele extreme sunt greșite?

Luni, 6 mai – Aspecte ale dragostei în cântarea dragostei

3. Ce aspecte ale dragostei sunt prezentate în următoarele pasaje? 1:2,13; 2:10-13,16; 3:11; 4:1-7; 5:16; 6:6; 7:1-9; 8:6,7

Cântarea cântărilor arată cum prietenii petrec timp împreună, comunică deschis și își poartă de grijă unul altuia. În Cântarea cântărilor, doi buni prieteni devin parteneri de căsătorie. Soția declară: „Așa este scumpul [*prietenul* - trad. KJV] meu” (5:16). Cuvântul *prieten* exprimă companie și prietenie fără nuanțele parteneriatului sexual. Fericiți sunt soțul și soția care își sunt prieteni apropiați.

În întreg poemul, complimentele intime și gesturile de iubire exprimă o atracție puternică, încântarea fizică și emoțională pe care bărbatul și femeia o găsesc unul în celălalt. Intimitatea naturală și dragostea romantică sunt un dar de la Creator, care să-i ajute pe cei doi să dezvolte o legătură strânsă între ei. Când partenerii sunt deschiși față de lucrarea dragostei divine în inimile lor, dragostea lor omenească este „rafinată și curățită, înălțată și înnobilită.” - Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 99

Aceste versete exprimă, de asemenea, cele mai nobile gânduri despre dragoste. Astfel, adevărata dragoste nu este ceva natural pentru inima omenească; ea este un dar al Duhului Sfânt (Romani 5:5). O astfel de dragoste îi leagă pe soț și pe soție într-o unire durabilă. De dragostea bazată pe angajament este foarte mare nevoie în relația părinte-copil, pentru a clădi în cei mici un sentiment de încredere. Dragostea care se dăruiește pe sine îi leagă pe credincioși laolaltă în trupul lui Hristos, care este biserica Lui. Cântarea cântărilor ne cheamă să facem din această dragoste o forță activă în relația noastră maritală.

Ce elemente comune putem găsi între relația soț-soție și relația noastră cu Dumnezeu?

Marti, 7 mai – O cunoaștere plină de iubire

Mulți au văzut în Cântarea cântărilor tema „întoarcerii la Eden”. Deși cuplul descris nu este alcătuit din primul bărbat și prima femeie, poemul ne aduce aminte de prima grădină. Planul lui Dumnezeu ca ei să fie „un singur trup” (Geneza 2:24,25) este ilustrat pretutindeni prin metafore și simboluri.

4. Cum prezintă Cântarea cântărilor un angajament la reciprocitate în viața intimă a cuplului căsătorit? Prin ce se aseamănă cu învățăturile lui Pavel? Cântarea cântărilor 4:7-16; 5:1; 1 Corinteni 7:3-5

Solomon o invită: „Vino cu mine” (4:8). Mireasa răspunde. Mai târziu, ea este cea care îl invită: „Să intre iubitul meu în grădina lui” (4:16). El răspunde (5:1). Aici, Scriptura ne învață că în cadrul intim nu trebuie să fie folosită forța sau manipularea. Ambii parteneri intră în această relație de bunăvoie și din dragoste. „Grădina mea” este „grădina lui”.

Solomon și Sulamita au nume care derivă din cuvântul ebraic *shalom*, „pace” sau „integritate”. Admirația lor este reciprocă (Cântarea cântărilor 4:1-5; 5:10-16). Echilibrul din relația lor este evident chiar și în stilul poetic folosit. Expresia de legământ: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a lui” (2:16) este ecoul limbajului edenic, „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea” (Geneza 2:23).

5. În ce fel descrierea biblică a relației de căsătorie prin termenul „cunoaștere” îmbogățește înțelegerea noastră cu privire la relația pe care ar trebui să o avem cu Dumnezeu? Geneza 4:1,25; 1 Samuel 1:19; Luca 1:34; Ioan 17:3; 1 Corinteni 8:3

Biblia folosește verbul „a cunoaște” pentru unirea intimă dintre soț și soție. În această „cunoaștere” iubitoare, cele mai adânci ascunzișuri ale ființei lor sunt oferite celuilalt. Nu doar două corpuri, ci și două inimi devin „un singur trup”. „A cunoaște” descrie, de asemenea, relația dintre om și Dumnezeu. Pentru creștinul înțelept, cunoașterea unică și plină de afecțiune din cadrul căsătoriei oferă o înțelegere profundă a celei mai sublime și mai sfinte taine dintre toate - unirea dintre Hristos și biserica Sa.

Miercuri, 8 mai – Dragostea la vremea potrivită

Cântarea cântărilor 4:16 și 5:1 constituie centrul cărții, punctul culminant - nunta.

6. La ce se referă Solomon în următoarele pasaje? Cântarea cântărilor 4:12,16; 5:1; 8:8-10

În Cântarea lui Solomon descoperim unele dintre cele mai convingătoare dovezi ale Scripturii cu privire la planul lui Dumnezeu ca oamenii să-și păstreze castitatea până la căsătorie. Una dintre ele este referirea la copilăria Sulamitei, când frații ei se întrebau dacă ea va fi un „zid” sau o „ușă” (8:8,9), cu alte cuvinte, dacă va rămâne castă până la căsătorie (un zid) sau va fi imorală (o ușă). Ca femeie adultă, ea afirmă că se înfățișează pură înaintea soțului ei (8:10). De fapt, el confirmă că ea este virgină în noaptea nunții lor, spunând că este „o grădină închisă ... un izvor închis, o fântână pecetluită” (4:12). Din propria experiență, ea își poate sfătui prietenele să parcurgă cu grijă etapele dragostei și ale căsătoriei. De trei ori, în Cântarea cântărilor, Sulamita se adresează unui grup de femei pe care le numește „fiice ale Ierusalimului”, sfătuindu-le să nu stârnească pasiunea dragostei până când nu este timpul potrivit (2:7; 3:5; 8:4), adică până când nu se simt în siguranță în cadrul legământului intim al căsătoriei, ca ea.

Pentru a doua oară în poem, preaiubitul își invită mireasa să vină cu el (2:10, 4:8). Înainte de nuntă ea nu i-a putut accepta invitația, dar acum ea este cea care îl invită în grădina ei (4:16), iar el acceptă cu bucurie (5:1). El nu este atras doar de frumusețea ei; ea i-a furat inima (4:9), astfel că este îmbătat de dragostea ei (4:10) și tresaltă de bucurie că ea este a lui și a nimănui altcuiva pentru totdeauna (4:12). În această unire cu femeia desăvârșită el se simte ca și când ar fi ajuns în Țara Făgăduinței (4:11).

Ce veste bună se află în următoarele pasaje pentru cei care regretă alegerile greșite pe care le-au făcut în ce privește sexualitatea? 1 1:9; compară cu Psalmii 103:12; Isaia 55:7; Ioan 8:11.

Joi, 9 mai – Un dar din partea Creatorului

Dumnezeu a avut un scop când l-a creat pe om ca bărbat și femeie (Geneza 1:26-28). Deși fiecare poartă chipul Său, unirea sexelor opuse într-un „singur trup” în cadrul căsătoriei reflectă unitatea din cadrul Dumnezeirii. Împreunarea bărbatului cu femeia asigură, de asemenea, procrearea unei vieți noi, o expresie umană unică a chipului divin.

7. Ce scrie în Scriptură despre practicile sexuale care nu corespund planului Creatorului? Leviticul 20:7-21; Romani 1:24-27; 1 Corinteni 6:9-20

Scriptura dezaprobă tot ce alterează sau distruge chipul lui Dumnezeu în om. Dumnezeu a stabilit anumite limite. Când experiența umană este confruntată cu preceptele lui Dumnezeu, sufletul este convins de păcat.

8. Ce îndrumări le sunt date credincioșilor creștini în legătură cu modul de a se raporta la sexualitatea lor și a altora, într-o lume căzută? Romani 8:1-14; 1 Corinteni 6:15-20; 2 Corinteni 10:5; Galateni 5:24; Coloseni 3:3-10; 1 Tesaloniceni 5:23,24

Credincioșii așteaptă să fie eliberați de stricăciunea păcatului la revenirea lui Hristos. Ei așteaptă în credință, considerându-se morți față de păcat prin moartea lui Hristos pe cruce și vii în El prin învierea Lui. Prin rugăciune neîncetată, prin veghere și prin puterea Duhului Sfânt, ei își răstignesc firea păcătoasă și caută să asculte de Hristos în fapte și în gânduri. Ei îl recunosc pe Dumnezeu ca proprietar al corpului lor pe care îl folosesc în armonie cu planul divin.

Dumnezeu îi iartă pe cei care se pocăiesc de păcat (1 Ioan 1:9) și, primind Evanghelia, ei pot deveni parte a bisericii. Din cauza efectelor păcatului asupra sexualității, poate că unii nu vor mai cunoaște recuperarea deplină în acest aspect al experienței lor. Alții poate aleg viața de celibat ca să nu se implice în relații interzise de Cuvântul lui Dumnezeu.

Vineri, 10 mai – Un gând de încheiere

„Căsătoria a primit binecuvântarea lui Hristos și trebuie să fie privită ca o instituție sfântă. Adevărata religie nu trebuie să contracareze planurile lui Dumnezeu. El a rânduit ca bărbatul și femeia să fie uniți prin legătura sfântă a căsătoriei, să formeze familii care, încununată cu cinste, vor fi simboluri ale familiei din cer. La începutul lucrării Sale de slujire publică, Domnul Hristos Și-a arătat în mod hotărât aprobarea față de instituția pe care o înființase în Eden. Astfel, El le-a declarat tuturor că nu va refuza prezența Sa la ocaziile de căsătorie și că, atunci când este unită cu sfințirea și curăția, cu adevărul și neprihănirea, căsătoria este una dintre cele mai mari binecuvântări date vreodată familiei omenești.” - Ellen G. White, *Fiice ale lui Dumnezeu*, pp. 180-181

Așa cum ne arată Cântarea cântărilor, dragostea sexuală poate fi un lucru minunat în căsătorie. Dar o relație durabilă nu se poate baza doar pe frumusețea exterioară și pe plăcerea fizică. Corpul nostru îmbătrânește și se degradează și nicio dietă din lume, niciun program de exerciții fizice și nicio operație plastică nu ne vor face să rămânem veșnic tineri. Căsătoria dintre Solomon și Sulamita este o relație de o viață, bazată pe angajament. De trei ori afirmă cei doi că își aparțin unul altuia (Cântarea cântărilor 2:16; 6:3; 7:10). Prima dată este o recunoaștere a apartenenței, sau a stăpânirii lor reciproce (vezi și Efeseni 5:21,33). A doua oară, ea inversează ordinea, afirmându-și supunerea (vezi vers. 22,23). A treia oară el își exprimă dorința după ea (vezi vers. 24-32). O dragoste ca aceasta nu se poate stinge (Cântarea cântărilor 8:7); este ca o pecete care nu poate fi ruptă (vers. 6).

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iosua 10-16

1. Ce fenomen „meteorologic” a făcut cele mai multe victime în tabăra coaliției amorite?
2. Unde este menționat „muntele cel pleșuv”?
3. Ce i-a cerut Acsa tatălui ei și de ce?
4. Pe cine nu au putut izgoni fiii lui Iuda?

Istoria mântuirii, capitolul 63

5. Când va suferi Satana în cel mai înalt grad (enorm)?